

Nivelizační konstelace a hierarchická struktura

Zamyšlení nad jednou cestou, a těmi, kteří po ní kráčí

napsal Bohumil Lipka (korektura k 19. 9. 2019)

Motto: „Přišel čas, abys zvedl své zraky od záře planoucích ohňů, a vrhl své vlastní stíny.“

Už mnoho let se u nás provozují katarzní techniky s názvem Konstelace. S různým přívlastkem. Systemické, podnikové, rodinné apod. V těchto rituálních technikách se zúčastnění situují do rolí jednotlivých aktérů celé „konstelace“, aby při nich převzali na chvíli emoční a duchovní nastavení dané osoby či entity, a v interakci s ostatními účastníky vyrovnali a zharmonizovali skupinovou energii v rodině či uskupení, které je v nějakém konfliktu. Ať už karmickém, nebo současném, v podobě rodinných krizí, krizí podnikových struktur, krizí společností. Vždy jde o to, aby účastníci uznali role jednotlivých členů konstelace jako jejich autentický osud, a akceptovali je takové, jací jsou. Jednou z technik, jak se to snaží konstelace řešit, je i uznání určité hierarchie, která je v energetické formě přítomna, a sestupuje ze „starších členů rodiny“ na mladší. Případně z nadřazených struktur společnosti směrem dolů v hierarchii.

Aby mohly být tyto rituály účinné, je třeba, aby všichni členové společné „skupinové duše“ našli své místo, kde jsou uznáváni, kam patří z hierarchického hlediska, a na tom místě byli uznáni jako autentičtí a plnohodnotní. Já sám jsem se zúčastnil mnoha konstelací u různých facilitátorů, a po nějaké době, co jsem vyhodnocoval výsledky a mé pocity, společně se studiem postupů jejich zakladatele p. Berta Hellingera nabízím některé postřehy, které, jak jsem přesvědčen, mohou drasticky zvýšit efektivitu celého procesu. Úvodní pasáž bude poněkud obširnější, ale chci, aby byly mé myšlenky dobře chápány. Nejde mi o to, sestřelit práci stávajících konstelačních terapeutů, ale nabídnout zajímavý pohled z jiné strany. Zdůrazňuji, že je to jen jiný pohled na věc, který má ovšem své opodstatnění.

Při různých terapiích popsaných z aktivit p. Hellingera a z mých osobních zkušeností vyplývá, že pokud člověk naruší hierarchické uspořádání v dané „skupinové duši“, např. v rodině, je to vždy příčinou konfliktů, které mohou pro daného jedince přinést drastické následky. Dané konflikty se řeší formou zařazení daného jedince do skupinové hierarchie na své místo. Většinou formou rituálu. Jeho součástí je i nutnost „ponížit“ se před částí hierarchie, která je z energetického hlediska nad námi. Jak vyplynulo z textů v knihách o jeho (p. Hellingera) konstelační praxi, často se stávalo, že dotyčný jedinec nebyl schopen tak učinit. Pak se konstelace přerušila, neboť podle vedoucího konstelací nebyla vůle (nedostatek pokory) ze strany dotyčného člena hierarchie uznat nadřazenost jiných členů nebo se smířit s údělem. Pokud navíc konflikt mezi hierarchiemi dosáhl takové úrovně, že dotyční „poškození“ ventilovali své křivdy navenek, byli upozorněni na to, že napadení starších členů hierarchie vyústí v autodestruktivní sklony dotyčného, jako následek zveřejnění svých problémů, např. s pedofilním rodičem. Proč zrovna takto, to jsme se nedozvěděli.

Svého času se tu objevila jiná technika, která se jmenuje Ho- oponopono. V knize Svět bez hranic, která o tomto fenoménu informuje, je porovnání staré a nové metody, jak tuto techniku provádět. Ta stará, provozovaná starými Havajci, mi dosti připomínala právě konstelace, neboť při ní byly použity zástupné osoby, jacísi liciátoři celého procesu vyrovnání. Důležité bylo i to, že celá technika byla spojena se skutečností, že jsme všichni svého druhu mini-stvořitelé, kteří jsou součástí tvůrčího procesu samotného Stvořitele, jako jeho plnomocné částice se stejným potenciálem a mocí tvořit realitu, skrze radost a tvořivost. *A s jako takovými je tedy s nimi v celém procesu terapie počítáno a zacházeno.*

Vraťme se nyní ke konstelační terapii. V této technice jsem se jako účastník cizí konstelace nejednou ocitl v roli někoho, kdo cítil jakousi křivdu, a problém pak pokračoval na další potomky v rodině. Téma se mělo řešit tak, že se pokloním či ponížím před svými předky, aby se mi z jejich strany dostalo energetického napojení (jakési formy požehnání). Často mi to dělalo potíže, a někdy to doslova zůstalo trčet v prázdnu s tím, že terapeut přerušil danou konfrontaci, které jsem se zrovna účastnil, a nechal to „dojít“. Připomnělo mi to situace z konstelací p. Hellingera, jak jsem je poznal z jeho knih, a jak je popisují výše.

*Tento poněkud rozvláčný úvod má jediný záměr: ukázat na jisté rozpory, které, jak jsem přesvědčen, tkví v tom, že **hierarchická struktura**, tak, jak je v celém procesu podána, a tradována i v celé naší společnosti, je vlastně skutečnou příčinou nejen samotných problémů v dané skupině, která je řešena, ale poté i překážek v celém konstelačním procesu. Mé zkušenosti a pozorování z různých sezení, kterých jsem se zúčastnil, včetně problematických terapeutických postupů, zevrubně popíšu v tomto článku.*

Předně je tu problém, který je typický hlavně pro nábožensky orientované systémy, a společenské systémy, které z náboženské tradice vycházejí. Já jsem ho nazval *Nesvatá trojice: vina, odsouzení, trest (případně stejně pochybná alternativa – zásluha, pochvala, odměna)*. Toto schéma *trestající* či odměňující autority, jak se domnívám, není původní součástí prastarých konstelačních technik, ale je tam dodáno přinašeči těchto technik do našeho náboženského kulturního prostoru. U p. Hellingera je to o to pravděpodobnější, že to byla nábožensky aktivní osoba. Konflikty v osudu jedince byly vykládány jako prohřešek vůči karmě (od slova kárat), a protože jsme v prostředí, kde božím řešením, trestem či chcete-li pomstou, je často i smrt - tedy zabití, pak kdokoliv má nějaký konflikt s tím, že se neumí nebo nechce do dané struktury začlenit (nebo je mu v tom bráněno), automaticky, přes genetické či výchovné programování dojde k sebetrestání nebo konfliktu u něj, nebo dokonce až u potomků. *Včetně toho nejvyššího, jak je jednomu konstelátorovi v jedné z kapitol podsouváno: „Ty spácháš sebevraždu! Protože jsi si dovolil kritizovat veřejně jakési prohřešky nadřazené hierarchie!“* Vskutku duchovní postup že?

Už jste někdy viděli jak si děti hrají na písku? Potřebují k tomu, a splácali bábovičku pokoru či ponížení, tyto vynálezy hierarchických struktur? Nebo zhodnotit, jestli si tu bábovičku, kterou zrovna uplácalo (svým způsobem božskou hru) „zaslouží“? Pomazaný kdysi řekl: *„Nebudete-li jako tyto děti, nevejdete do Království božího“* - tedy stavu čisté radosti a nepotlačované spontaneity. A opět, je k tomu potřeba se před kýmsi, kdo je ve skutečnosti *součástí nás samotných*, a naše hra je i jeho sebe-realizací, kořit či ponížovat? Potíž je v tom, že není respektováno ani to, co kdysi řekl sám Pomazaný, na kterého se naše duchovní i kulturní tradice často odvolávají: *„Já a Otec jedno jsme, a vy jste moji bratři a sestry!“* Jsme všichni rovnocennou součástí Božího těla, a nejsme od Něj oddělení, a nikdy jsme nebyli. Pouze myšlením, které mezi nás a Nejvyššího kladlo celé hierarchie, většinou náboženské, a nutilo ty „dole“ celou strukturu respektovat a zařadit se. S tím, že pokud se nezařadíš, budeš potrestán. A protože křesťanský bůh neví, že po smrti se všichni vracíme do Nebe, k splynutí s Nejvyšším Stvořitelem, volí tato od člověka oddělená bytost jako trest či pomstu i smrt - proces, který je ve skutečnosti osvobozením.

Z těchto popsaných předpokladů pak současné konstelační techniky doporučují jakousi formu „pokory“, kdy jedinec není respektován jako rovný jiným členům skupiny, ale formou „ponížení“, a poté podmíněného přijetí, je zařazen. Jakékoliv potíže v skupině jsou následkem nepřijetí jakési osudovosti, a platí za to zhusta někdo úplně jiný - například pravnuk, formou nějakého postižení. Problém se zařazením do hierarchie, která nás

uznává jen pokud „vyhovujeme“, se pak řeší ponížením a zařazením, takže naopak dochází k navýšení skrytého konfliktu. Toto vše je samozřejmě téma jen u některých případů, ale právě o ty mi jde.

Navrhuji použít jiný postup, který jsem pracovníě nazval *Nivelizační konstelace*.

1. Účastníci konstelace jsou předem, a i v průběhu konstelace poučeni, že nejsou **nikým trestáni** (ani sebevraždou) za to, že mají problémy s pokorou, tedy se začleněním do struktury (často velmi problematické), ale řeší sebedestruktivní sklony, které jsou zapříčiněny kulturou a výchovou indukovanými **pocity viny**. A je nyní jedno, jestli jsme to my, kdo to řeší, nebo to řešil náš nějaký předek, který se jaksí „nevešel“ do (religiozně) hierarchických společenských koncepcí.

2. Je dostatečně zdůrazněno, že **vina** je vynález morálních vyděračů, kteří potřebují ovládat okolí, a pocit viny je pro morální a tedy i energetickou manipulaci (účinnou formu upírismu) typickou pákou. **Vina (nezaměňovat s pojmem Odpovědnost za chyby) nic neřeší - ochromuje, mrzačí, přináší stagnaci a hlavně zabíjí. A naši energii sosá morální upír - kdysi náboženské systémy; kdo nyní, toť otázka...**

3. Pokud se máme v konstelaci někomu poklonit, tedy vzdát mu úctu, pak je to Sprátelená Duše, která nám pomohla zahrát si roli dítěte, ale my jsme její sparring-partner, který jí za to umožní zahrát si roli rodiče! Je to tedy oboustranná výměna rovnocenných Duší, kdy my uctíme naše spolupracovníky v daném karmickém úkolu, ale oni pak na oplátku uctí nás! Taktéž úklonou a poděkováním. Jediný náznak jakési hierarchie je zde v tom, že aby mohla jedna duše hrát roli rodiče, musí se narodit o něco dřív, jako starší z hlediska našeho času. To ovšem není důvod k jakýmkoliv „mazáckým“ požadavkům. Tato pozice „starší“ duše je ošetřena tím, že „mladší“ duše se při vzájemném uctění a poděkování pokloní a poděkuje jako první. Takže, nejde o zařazení se do hierarchie a poklony k těm nahoře, ale naopak, vyrovnání se a vzájemná úcta všech zúčastněných Duší. Naši předkové a dnes domorodé kultury stále berou děti jako své předky, kteří se znovu narodili. A také je přijímají s úctou. Koneckonců, jsou to lidé jak my, jen o něco mladší!

4. Je to vždy o Duších, nikoliv o Egu dotyčných osob! Egu se nikdy nikdo nemá klanět, a ani to nikdo nikdy nepřipustí! Můžeme ho k tomu sice nějak donutit násilím nebo manipulací, ale zde platí: „Člověk, donucený k něčemu proti své vůli, zůstává si dál na svém.“ Je jen otázkou času, kdy se pak problém vrátí, v často ještě horší podobě. Duše stejně žádné hierarchie nemá a ani neuznává. Je součástí Jednoty. Když se různé osobnosti duchovního života setkaly např. s „anděly“, nikdy tito nepřipustili, aby se jim dotyčné osoby klaněly!! To potřebují jen Ega našich lidských pseudoautorit, nebo Ega různých institucí, či jimi vytvořených bohů a svatých.

5. Každé téma má dvě strany, stejně velké, z nichž ani jedna není černá či bílá; a obě patří uznat a řešit ve vzájemné úctě. Jak to říkali naši předkové: „Dej úctu, a úctu dostaneš!“ Lidé nechtějí nic víc, než být uznáni a respektováni. Nějaké religiózní ponížení se, pokoření se? Před kým vlastně, když Nejvyšší, který je VŠÍM, NIC nepotřebuje, natož klanět se sám sobě, nebo trestat sám sebe, jen v jiné podobě? Jakékoliv formy neúcty k sobě a sebetrestání budou vždy na podvědomé úrovni odmítány. A nebude to nikdy o nedostatku pokory, ale naopak vždy o přirozené potřebě sebeúcty, všem vlastní.

Vsadím se s vámi o co chcete, že pokud toto vše podáte účastníkům konstelace tímto způsobem, zatuhlá a problémová témata pojedou jak po másle! Navíc to bude velmi účinné, a následné proměny u klientů a jejich osudů budou rychlé a definitivní.

*Sebeponižování se před „autoritami“, sobě uložené tresty, pokoru a sebezapření (neplést se skromností a střídmostí), není možno používat jako prostředek k řešení čehokoliv. Slovo **pokořit** pochází z pojmu udělat z někoho kořist – je to tedy predátorská koncepce, nikoliv lidská! Takže „Pokorníci“, podle Celestýnského proroctví „Dotazovatelé“ či „Oběti“, zahánějící vás do kouta napomínáním k pokoře, vás potřebují vysát, jako každý karma-energetický vampýr. A ze sebe udělat výchovnou autoritu. Běda, pokud na tuto hru přistoupíte, a začnete jim něco „zdůvodňovat“! Tím jste uznali jejich autoritu a budete vysátí! Na současné nábožensko-ezoterické scéně je sice u běžného člověka sklon k podobným pokornickým postojům jako formám, jak navenek pro okolí předvádět „duchovno“. Většinou ale tyto pózy nejsou ani o pokoře, ale o pýše naruby. Podívejte, jak jsem duchovně vyspělý, když jsem tak pokorný...*

V dnešní energeticky nabitě době mohou ale podobná řešení, i coby terapie, vyvolávat mnohem destruktivnější následky - ať už ve formě chronických depresí, ale i sebepoškozování. Vina se musí rozpouštět, a ne potlačovat, nebo dokonce navyšovat! A to musíme obzvlášť zdůraznit.

Jak jsem již napsal v jiném článku (Gottův efekt), nelze již více omílat „starou písničku“. Například, že váš problematický porod byl deliktem, kdy jste své matce způsobili svou nezodpovědností zbytečné utrpení (uvzdychaná píseň Matka od M. Rottrové, pouštěná u příležitosti jedné konstelace - ... když suverén ses na svět dral... a nikdo nezpíval Ave Maria...) Jakoby miminko, které se zrovna rodí, nemělo jiné starosti, než týrat svou matku... to bylo vskutku nechutné. Klient tam přišel zbavit se nějakého problému, odhalil tam v naději v pomoc své jizvy, a bylo to okamžitě obráceno proti němu, a navíc odcházel s ještě větším rancem viny a potřeby sebetrestání! Navíc v jeho ranách měl napojeny sosáky dotyčného „terapeuta“, které se obnovovaly při každém jejich setkání, kdy mu dotyčný předhazoval jeho „delikt“, a neschopnost ho řešit. (tak jak ten váš problém, už jste to *konečně* pochopil-zvládl?) ... jak s debilem...

*V jednom případě byl dokonce, jak jsem se dozvěděl při jedné terapii, nedostatek „pokory“ příslušnou autoritou na nebesích řešen tím, že dotyčné dámě bylo umožněno nahlédnout do hrobu vlastního dítěte! Jaká hrůza! Čí Bůh, snad kromě nějakých starozákonních zrud, by toto potřeboval ke své větší slávě či „výchově“ kohokoliv? **Dotyčný pseudoterapeut(ka) by zřejmě potřeboval sám prožít něco podobného, aby zjistil, že na tom není nic Božího, a ani lidského... A přestat pokořovat hlavně sám sebe.***

I těchto excesů jsem byl bohužel svědkem, když jsem se účastnil konstelací, kde se řešil vztah klientky k matce; ale jak jsem zjistil i inde, je právě problémový porod častým tématem, jak manipulovat s klienty. Umožní klienta dostat do morálního konfliktu přes „odhalení deliktu“, a je následně ze strany terapeuta překrouceno a využito k vytvoření morálně-výchovné převahy, a tedy vytvoření hierarchie, jako formy dominance – běžné formy upírismu; a tedy k vytváření závislosti u podřazených jedinců. Někdy neurvale inkvizitorně (kaj se!!), někdy blahosklonným „dušičkovským“ poučně-výchovným tónem, někdy úderkářskou polit-agitkou.

Většinou tito terapeuti zahánějí z pozice samozvané duchovní autority do kouta osoby, které sem přišly získat pravý opak, než pokoru a ponížení. Tedy **hrdost a sebeúctu**. Právě tito poněkud méně hluční a viditelní lidé jsou tedy léčeni medicinou, kterou sem evidentně přišli požívat prvně zmínění. Je to trochu paradox, ale asi každý nejvíc chválí svou vlastní medicínu. Jen ji neobrací správným směrem. Ostatně, z problémů s pokorou bude jistě *obviněn* i pisatel tohoto článku :@)

Takoví terapeuti, většinou amatéři nebo začátečníci, často navíc dělají typickou chybu, že místo klienta ve skutečnosti nechtíc diagnostikují sebe, a svůj „delikt“, či případný svůj aktuální problém podsouvají jiným. A řekl bych, že někdy i záměrně. V psychologii se tomuto jevu říká „přenos“. Například dáma v přechodu se cítí odepsaná, a tak jsou odpískáni i její aktuální klienti, respektive ti, na které se cítí dostatečně silná zaútočit. **Nemluvě o používání podobného výraziva při terapii klientů!** Odhadoval bych, že na naší ezo(hys)terické scéně je takových úkazů cca 70%. Také jsem si všiml, že se zde vyskytuje nebývalé množství svobodných a rozvedených žen, se syndromem „učitelka“. Mnoho karma-energetických upírů (zde spíše mužského pohlaví) také jako první téměř instinktivně zaútočí na vaši sexualitu. Vědí moc dobře, že odtud vyvěrá vaše skutečná síla! Inu, je mnoho povoláných, ale nemnoho vyvolených.

Na jedné straně jsou tu tedy amatéři se štosy diplomů, které si vzájemně vystavují, a při jejich skupinových terapiích můžete mimo jiné přijít k úrazu po fyzické inzultaci od rozparáděného spolu-konstelátora, za pobaveného přihlížení organizátora, či zemřít na infarkt pod štosem dospělých osob (pokud tedy neřvete dostatečně nahlas o milost). Je evidentní, že od původních koncepcí se tito taky-terapeuti začínají uchylovat k „novinkám“, které jsou většinou silové až brutální. Kde je nedostatek invence a citu pro věc, tam nastupuje hrubá síla. Otázkou je, kdy dojde skutečně k nějakému kolapsu, než se z toho příslušní „terapeuti“ poučí...

Na druhé straně jsou pak rození neškolení léčitelé s lidským přístupem, které lidi oslovují se svými potížemi naprosto spontánně. Určitě ve svém okolí takové „vrbičky“ znáte. Je vám s nimi dobře, rozumí lidem i své práci, a postrádají těžko skrývanou blahosklonnou aroganci výše zmíněných. A to ještě nemluvím o tom, že si někteří terapeuti ze svých obdivovatelů udělali sektu či dokonce útočnou skupinu proti neposlušným klientům (ne-pokorným), a hlavně proti „konkurenci vodnaproti“.

Celý problém se točí hlavně kolem profesionality v daném oboru. Můžete se naučit nějaké technické postupy; to zvládne i cvičený orangutan. Můžete je provozovat dost dlouho, a získat tak věhlas mezi svými; ale často po celou dobu provozovat celý proces lidsky chybně, takže výsledky jsou problematické a skromné, což se pak odůvodňuje tím, že to celý „dojízdí“. V současnosti, jak celý problém s množstvím nekompetentních terapeutických rychlokvašek a „koučů“ graduje, prý i několik let. Hádal bych, že se většinou žádný dojezd nekoná. Jen přirozeně člověk zraje, někdy spíše pod vlivem nepříjemné zkušenosti z takového nepovedeného semináře, než jako následek účinné terapie. Nebyl totiž řešen problém dotyčného, jen byl podrážděn povrch problému, bez účinného ošetření. Dle mého soukromého názoru, pokud jakákoliv katarzní technika zabere, je vyřešení podstaty problému záležitostí maximálně na 41 dní! Jakékoliv jiné termíny jsou jen alibizmem neúčinné terapie.

Jak jsem už předeslal, někdy zde ani nejde o to pomoci, ale hrát si na autoritu, a tím si ve stávajícím systému nově se tvořící *religiozní odnože New Age* vydobýt dobrou výchozí mocenskou pozici. Připomíná to jev, kdy bylo křesťanství etablováno jako státní náboženství římské říše, a začaly se profilovat nové hierarchie – často ze starých ostřílených borců, kteří do procesu zanesli opět jen starý úzus autoritativní hierarchie, **boje o moc** a vzájemného strašení božími tresty, kletbami a magickými útoky, včetně pomluv a štvavých kampaní. Máme tu tedy nový cyklus, a jak se zdá, i staro-nové schizma. Starý religiozní systém (nová verze „v. 5.1“) versus skutečná *lidská* autentická spiritualita. Pro co se rozhodnete vy? Já bych tipoval, že starý styl nemá perspektivu.

Cesta, kterou zde navrhuji, jako **Nivelizační konstelace**, se vrací k tomu, čím doopravdy jsme, a co se vždy zdůrazňovalo i v technice Ho-oponopono – jsme Stvořitelé ve výcviku, a naším úkolem je naučit se, jak zacházet s energií stvoření, a to lze mimo jiné i přes chyby - schody ve vlastní evoluci. Jsou tu pro nás, jako korektivní zkušenost, nikoliv jako potrava pro samozvané morální autority. Dědictví nábožensky orientovaných protagonistů a následných efektů v celém procesu terapie musíme tedy náležitě zkorigovat. Jinak bude celá, jinak velmi užitečná technika, v mnoha případech přinášet jen polovičaté nebo dokonce destruktivní výsledky.

Nivelizační konstelace, jak jsem jejich zásady definoval v pěti bodech, je jedna z možností, jak celou záležitost kolem této terapie účinně řešit, samozřejmě pokud to vezmou do rukou povolání; a mám takový pocit, že se to týká spíše mladších generací, které dorůstají, a nepotřebují ke své práci středověký katechismus. Jde jim více o službu bližním, než o moc nad druhými skrze upířskou hru na karmické vychovatele a na kapesní inkvizitory. Nabízím tedy tento postup i tento celý článek, jako můj příspěvek k věci, a těším se na reakce různých experimentátorů, kteří budou mít zájem (po počátečním análním traumatu z přečteného :-) tento postup ozkoušet a vyladit.

S úctou ke všem slušným lidem, Bohumil Lipka

P.S. Veselá hádanka: kdo má blíže k Bohu, náboženská autorita typu papeže, nebo dítě hrající si na písku (a které se zrovna pokakalo :-) ?